

Pál Dániel Levente

Annyira nem hiába

volt, hogy szerelmi bánatomban a szír határig szöktem át,
csempészekkel hosszan alkudoztam, s egy rossz vicc miatt
térdepelve néztem gépfegyverek rovátkolt puskatúsát

máskor, ha a szív segédigéi végleg elvesztették a lexikát,
egy részeg hajón ért a hajnal, hol sötét nézésű unokák
sírták vállamon núbiai nagyapjuk elsüllyedt birodalmát

volt egy lányom, karácsony este a budai Szent János Kórház
nőgyógyászatán marta keresztnevét az örök feledésbe
az a csepp könny, mi átszivárgott a fájdalom kősvatagán

s még nyíltak a völgyben a kerti virágok, még termett
a füge az ablak előtt, nem láttam én a téli világot,
hát repjegyet vettem, legyen egy holnap a tegnap előtt

a cirkusz udvarán ért a jó hír, képzeld, megfogantam,
fiú, mely a legtöbb alany s állítmány közt fogvacogásra
lehetne gyógyír, e mondat végén én világgá szaladtam

már nem emlékszem, lángot ki lehelt a deres ágra,
hány sziklacsípőt öleltem, egy percet se bánva,
és hányszor feküdtem fel eső után szivárványra

csak szárnyaim hallom, és a sűrű, édes trópusok
étvágyával falnám, egymillió láthatatlan tejfogammal
három gyermeked helyett gyermekként húsod

de nem haraplak, míg nyelvemmel rossz nyelvek imája
vegyül, csak leírom, minden lehető nekedvers helyett,
hogyan éltem, s ahogy tágul a jelen, annyira nem hiába